

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1434

гр. Бургас, 16.06.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева
Димитър П. Стоянов

като разгледа докладваното от Димитър П. Стоянов Въззивно частно
гражданско дело № 20222100500527 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.274 и сл. ГПК.

Образувано е по частна жалба на „ПМ СПОРТ“ ООД, с ЕИК 102889290,
представявано от управителя П. КР. М., чрез адв. Ивелина Христова от БАК, против
Определение № 1579/17.03.2022 г., постановено от Районен съд – Бургас по гр. д. №
9019/2021 г., с което производството по делото е прекратено.

Жалбоподателят моли Окръжен съд – Бургас да отмени определението на Районен
съд – Бургас, с което производството е прекратено. Посочва, че съдебната практика допуска
да се иска защита посредством ревандикационен иск и за движими вещи, без оглед на това
дали са ценни книги. Излага подробни доводи в подкрепа на тезата си.

Препис от жалбата не е връчван на насрещна страна, съобразно разпоредбата на
чл.130 от ГПК.

Бургаския окръжен съд, като взе пред вид изложените в жалбата доводи, данните по
делото и като съобрази разпоредбите на закона, намира следното:

Частна жалба е подадена в едноседмичния срок по чл.275, ал.1 от ГПК против
подлежащ на обжалване съдебен акт и от легитимирано лице, което има правен интерес от
обжалването. Поради изложеното съдът намира подадената частна жалба за допустима и
следва да се произнесе по същество.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на „ПМ СПОРТ“
ООД, с ЕИК 102889290, представявано от управителя П. КР. М., чрез адв. Ивелина
Христова от БАК, с която е предявен иск с правно основание чл.108 от ЗС за осъждане на
ответницата М. ДР. М. да предаде всички намиращи се в нейно владение дружествени
документи, като примерно са изброени някои от тях.

В исковата молба ищцовото дружество излага твърдения, че на 14.07.2021 г.,
съдружникът М.М. е изнесла от офиса на дружеството противоправно, без знанието и
разрешението на управителя, четири броя папки с документи, собственост на дружеството.
Позовава се на разпоредбите на дружествения договор и Търговския закон, съгласно които
всеки съдружник има правото да преглежда по всяко време книгата на дружеството и да се

снабдява с препис от същите. С действията си по изнасяне на документите от офиса на дружеството, ответницата е нарушила грубо разпоредбите на ТЗ и дружествения договор.

С разпореждане първоинстанционният съд е оставил без движение исковата молба, като е указал да я конкретизира, включително по отношение на обстоятелствената част и петитума, като ги индивидуализира по вид, дата на съставяне, оригинални или преписи.

С уточняваща молба, ищецът е отстранил част от констатираните от районния съд нередовности на исковата молба, като по отношение на конкретизацията на всички движими вещи, предмет на исковата претенция, е посочено, че е невъзможно описанието на всички отделни документи по вид, дата на съставяне и т.н. По тази причина молят съда да задължи ответницата да върне във владение на дружеството всички противоправно отнети документи, като отново са изброени примерно някои от владените документи, като нотариални актове, договори, протоколи от общо събрание, разходни касови ордери и преводни нареждания.

С обжалваното определение № 1579/17.03.2022 г. районният съд е приел, че посочените документи не са ценни книги, които могат да бъдат обект на защита с предявен ревандикационен иск. Подробно е разгледана характеристиката на ценните книги като вещи, както и правната характеристика на документите, предмет на иска по чл.108 ЗС /тези, за които има описание в уточняващата молба/. Посочено е, че описаните документи не са самостоятелен обект на правото на собственост и съответно не могат да бъдат предмет на вещен иск. В допълнение е посочено, че вещите нямат икономическа стойност, както и не са изпълнени указанията за конкретизация на вещите. Предвид тези мотиви районният съд е прекратил производството по гр.д.9019/2022 г. по описа на Районен съд – Бургас, като е прието, че предявеният иск е недопустим.

Бургаският окръжен съд намира обжалваното определение за прекратяване на делото за правилно и законосъобразно по следните съображения:

Принципно разсъжденията относно характера на ценните книги като особен вид движими вещи на първоинстанционният съд се поддържа от теорията и практиката с уговорката, че по – новата съдебна практика застъпва становището, че не спрямо всеки вид ценна книга е допустим ревандикационен иск. Това е обусловено от видовото многообразие от възможните ценни книжа, напр. конститутивни, легитимационно – разпоредителни и др. Така например в Определение № 172 от 15.04.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 226/2020 г., II т. о., ТК е прието, че поради липсата на единствено характеризиращ признак вещественост на временните удостоверения, е отречена възможността, да се търси предаване на тяхното държане. Поради това, че временните удостоверения могат да се прехвърлят с джиро, както и ценните книги на заповед, редът за обезсилване на ценните книги, предвиден в чл. 560 от ГПК е приложим. Именно поради спецификата на прехвърляемост и на легитимация по ценните книги е предвидено, че лицето, което е правоимащо следва да се защити чрез обезсилване на ценната книга и при липса на оспорване да бъде обезсилена ценната книга и да се издаде решение за обезсилването ѝ, което ще легитимира носителя на права като такъв. Целта на този ред, предвиден в чл. 560 и сл. от ГПК е да се даде публичност на правата на лицето, което е изгубило ценната книга, за да могат лицата, които я държат и всеки претендиращ права да заяви правата си до деня на заседанието, посочено в заповедта. Едва при оспорване ще е налице правен интерес от предявяване на иска за установяване на правата по ценната книга. В тази връзка е и застъпеното в практиката становище, че ищецът с иска по чл. 108 ЗС срещу ответника, чиито права оспорва, няма да защити спрямо търговското дружество правата си на акционер, притежаващ обикновени поименни акции. Недоустим е поради липса на правен интерес искът по чл. 108 ЗС срещу лицето, за което ищецът поддържа, че е отнело фактическата власт върху неговите поименни акции, като движими вещи. Акцията е ценна книга и движима вещ, но удостоверява участие на притежателя им в търговското дружество и произтичащите от това права, които не могат да бъдат предмет на защита с вещен иск; защитата на ищеца следва да включва не само защита

срещу ответника, неправомерно легитимирал се пред ТД като собственик на притежаваните от ищеца поименни акции, но и съответна претенция срещу ТД за защита на членствените права на ищеца, породени от поименните акции, издадени от ТД. /Така Определение № 745 от 25.11.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 3121/2014 г., II т. о., ТК/.

Видно от цитираната практика е, че при предявяване на ревандикационен иск е необходимо да бъде разгледана правната характеристика на всяка една от вещите, предмет на иска, за да се прецени дали е допустимо възстановяване на владението върху последната, използвайки вещните искове.

Настоящият състав не споделя аргументите на първоинстанционния съд, че поради липса на икономическа стойност за ищеца съществува невъзможност да предяви ревандикационен иск. Не съществува подобна процесуална предпоставка, която да прегражда възможното развитие на исковия процес по повод на предявен ревандикационен иск. В тази връзка доводите, изложени в частната жалба са основателни. Не съществува такава процесуална предпоставка, разглеждана като условие за възникване, съществуване или надлежно упражняване на правото на иск, включително и на ревандикационен такъв.

От значение обаче е, че процесуалният закон изисква спорното правото да бъде надлежно индивидуализирано в исковата молба. Исковата молба трябва да бъде изготвена в писмена форма и да има предвиденото в чл. 127, ал. 1 ГПК съдържание, с което се цели поставянето на необходимите рамки на правораздавателната дейност и индивидуализиране предмета на делото /Определение № 328/17.06.2009 г., по гр. д. № 1665/2008 г., на IV г.о. на ВКС/. В тази връзка пълната индивидуализация на спорното право е поставено като изрично изискване, за да е възможно да се развие в пълнота исковия процес. Това е от особено значение, когато предявеният иск е вещен, защото точното индивидуализиране на обектите на правото на собственост има отношение, както за защитата на ответника в процеса, така и към изпълнението на съдебното решение /Така Определение № 307 от 22.05.2009 г. на ВКС по т. д. № 65/2009 г., I т. о., ТК/. В тази връзка не могат да бъдат приети и житейски аргументи по отношение невъзможността на ищеца да индивидуализира точно движимите вещи, предмет на делото, предвид необходимостта от последващо изпълнение на съдебното решение, а и гарантиране равнопоставеността на страните в процеса. В решение № 81 от 24.07.2019 г. по гр. д. № 3752/2018 г. на ВКС, II г. о., е прието, че предмет на ревандикация може да бъде само индивидуално определена вещ, което е предпоставя посочване на съответните признаци с оглед индивидуализацията ѝ. Когато се претендира движима вещ, ищецът следва да посочи основните ѝ индивидуализиращи белези, които макар и да са в зависимост от вида на конкретната вещ, следва да са толкова на брой, че да са достатъчни за отграничаването ѝ от всяка друга такава от същия вид. /Така Определение № 145 от 9.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3040/2020 г., I г. о., ГК/.

В тази връзка и въпреки дадените от първоинстанционния съд указания на ищцовото дружество, последното е посочило, че е в невъзможност да се индивидуализират всички документи, чието предаване на владение се иска от ответника. Такъв е и формулираният петитум с искане да бъдат предадени всички документи, отнети от последния противоправно, собственост на ищцовото дружество, като примерно са изброени някои от тях. Съдът намира, че индивидуализацията на движимите вещи, чието предаване се иска, е крайно недостатъчно, като с оглед цитираната по – горе практика, производството се явява процесуално недопустимо именно поради липса на точна, ясна и конкретна индивидуализация на всяка една от претендираните движими вещи. Отделно чрез така формулирана исковата претенция, всъщност е заявено искане за предаване на съвкупност от движими вещи, като трайната практика на ВКС и теорията приема, че иск по чл.108 от ЗС за предаване на владението на съвкупност от вещи е недопустим. /Така Решение № 35 от 27.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6594/2014 г., II г. о., ГК/. Както е посочено в последното, заявяването на права върху вещи, които не са индивидуално определени, е равнозначно на предявяване на иск за собственост върху съвкупност от вещи, което е недопустимо.

По отношение на движимите вещи, които са примерно посочени в уточняващата молба, съдът намира, че последните също не са индивидуализирани достатъчно конкретно, като посочените нотариални актове, цитираните договори и др. Съдът счита, че за ищцовото дружество липсва и правен интерес от предяване на иска по отношение на част от посочените документи. Така за нотариалните актове, ищцовото дружество би могло да се снабди с официално заверени преписи от Агенция по вписванията, за протоколите от общо събрание за разпределение на дивидент, последните също са вписани в публичен регистър – Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ към Агенция по вписванията, предвид което съществува друг ред, по който могат да бъдат възстановени, като правата на ищцовото дружество са защитени в достатъчна степен. Също така изрично ищцовото дружество е посочило, че ответникът е съдружник в последното. Въведени са твърдения за неизпълнение на дружествения договор и разпоредби на Търговския закон, поради което за дружеството е налице възможност да упражни правата по чл.126 и сл. от ТЗ или да предяви облигационен иск за вреди срещу съответния съдружник. Поради изложеното правилно първоинстанционният съд е приел предявения иск за процесуално недопустим.

Ето защо, въззивният съд намира, че обжалваното определение се явява правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският окръжен съд, V въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 1579/17.03.2022 г., постановено от Районен съд – Бургас по гр. д. № 9019/2021 г., с което производството е прекратено като недопустимо.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____